

RACHEL CAINE

Stillhouse Lake

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

GINA ROYAL
Wichita, Kansas

Gina had nooit iets over de garage gevraagd.

Nog jaren later lag ze elke nacht wakker van die gedachte, die zich steeds weer achter haar oogleden opdrong. *Ik had het moeten vragen. Ik had het moeten weten.* Maar ze had het nooit gevraagd; ze wist het niet, en uiteindelijk was dat haar ondergang geworden.

Normaal gesproken zou ze om drie uur 's middags thuis zijn geweest, maar haar man had gebeld dat hij onmogelijk van zijn werk weg kon en dat zij Brady en Lily van school moest ophalen. Het was een kleine moeite – ze had nog genoeg tijd om het huis op te ruimen voordat ze aan het avondeten begon. Hij had zich heel lief verontschuldigd dat hij haar vaste routine nu in de war stuurde. Mel kon zich echt een charmante echtgenoot tonen, en ze zou hem daarvoor belonen, dat had ze al besloten. Vanavond zou ze zijn favoriete gerecht klaarmaken: lever met uien, en daarbij een lekkere pinot noir die ze al op het aanrecht had klaargezet. Daarna een avondje samen met de kinderen een film kijken op de bank. Misschien de nieuwe superheldenfilm die de kinderen dolgraag wilden zien, al hield Mel goed in de gaten waar ze naar mochten kijken. Lily zou zich lekker warm tegen Gina's zij aan schurken en Brady zou uiteindelijk languit over de schoot van zijn vader liggen, met zijn hoofd op de leuning van de bank. Alleen lenige kinderen konden op zo'n manier op

de bank hangen. Voor Mel was zo'n avondje met het gezin het leukste wat er bestond. Nou ja, het op een na leukste eigenlijk, na houtbewerken. Gina hoopte dat hij vanavond geen smoes zou verzinnen om de deur uit te lopen om in zijn werkplaats te klussen.

Een gewoon leven. Een prettig leven. Niet perfect natuurlijk. Wie had er nou een perfect huwelijk? Maar Gina was tevreden, meestal tenminste.

Ze was maar een halfuur van huis geweest, net lang genoeg om naar school te racen, de kinderen op te halen en meteen weer naar huis te rijden. Toen ze de hoek om sloeg en de flikkerende lichten op het huizenblok zag, dacht ze meteen: o god, stel je voor dat iemands huis in brand staat! Ze schrok enorm van dat idee, maar meteen daarna dacht ze egoïstisch genoeg: dat wordt een latertje met het avondeten. Het was weliswaar onbeduidend, maar toch ergerlijk.

De straat was helemaal afgezet. Daarachter telde ze drie politieauto's, waarvan de zwaailichten de bijna identieke bungalows in een bloedrode en blauwe gloed zetten. Verderop in de straat stonden een ambulance en een brandweerauto geparkeerd, waarbij zich niemand ophield.

'Mam?' Dat was Brady van acht, die op de achterbank zat. 'Mam, wat is er aan de hand? Is dat óns huis?' Hij klonk opgewonden. 'Staat het in brand?'

Gina reed nu stapvoets en probeerde te begrijpen wat ze zag: een geruïneerd gazon, een platgetrapte border met irissen, vernielde struiken. Een gedeukte brievenbus, half in de goot.

Hún brievenbus. Hún gazon. Hún huis.

Aan het einde van dat spoor van vernieling stond een kastanjebruine SUV – uit de motor siste nog stoom. De auto was half door de stenen voorkant van hun garage gereden – Mels werkplaats – en stond nu scheef op brokken beton en steen, die eerst in de muur van hun solide bakstenen huis hadden gezeten. Ze

had altijd gedacht dat hun huis heel degelijk gebouwd was, heel *normaal*. De uitgebraakte hoop bakstenen en brokken gipsplaat boden een weerzinwekkende aanblik. Alles leek opeens kwetsbaar.

Ze stelde zich voor hoe de SUV het trottoir op gestuiterd was, de brievenbus omver had gereden, een slinger over het gazon had gemaakt en tegen de garage was geknald. Nu remde ze dan toch, maar zo hard dat ze de schok door haar hele ruggengraat heen voelde.

‘Mam!’ gilde Brady vlak bij haar oor, en ze stak instinctief haar hand uit om hem de mond te snoeren. Op de passagiersstoel had Lily van tien haar oordopjes losgetrokken en zich naar voren gebogen. Toen ze de schade aan hun huis zag opende ze haar mond, maar zei niets. Ze zette grote ogen van schrik op.

‘Sorry,’ zei Gina, nauwelijks beseffend wat ze zei. ‘Er is iets mis, schat. Lily? Alles goed met je?’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Lily.

‘Alles goed met je?’

‘Ja hoor! Wat is er aan de hand?’

Gina gaf geen antwoord. Haar blik werd weer naar het huis getrokken. Naar de schade kijkend voelde ze zich ineens naakt en kwetsbaar. Haar huis had altijd een veilig fort geleden, en nu was er zomaar een bres in geslagen. De veiligheid was een leugen gebleken, geen fractie sterker dan een hoop bakstenen, hout en gipsplaat.

Op straat hadden de burens zich verzameld, die met open mond stonden toe te kijken of met elkaar kletsten, wat het allemaal nog veel erger maakte. Zelfs de oude mevrouw Millson, de gepensioneerde onderwijzeres die zelden haar huis uit kwam. Ze was de roddelkous van de buurt, die nooit te beroerd was om over het privéleven van iedereen in haar gezichtsveld te speculeren. Ze droeg een vale peignoir en leunde zwaar op een rollator, met haar thuishulp aan haar zijde. Ze keken allebei gefascineerd toe.

Een politieagent kwam op Gina's auto af. Snel draaide ze met een verontschuldigende glimlach het portierraampje omlaag.

'Agent,' zei ze. 'Dat is mijn huis daar – het huis waar die SUV tegenaan is gereden. Kan ik hier parkeren? Ik moet de schade opnemen en mijn man bellen. Dit is gewoon vreselijk! Ik hoop dat de bestuurder niet al te ernstig gewond is geraakt... Was hij dronken? Dit kan een gevaarlijke hoek zijn.'

Terwijl ze dat zei, vertrok de agent zijn gezicht en keek hij haar ernstig aan. Ze begreep niet waarom, helemaal niet zelfs, maar ze wist dat het niets goeds betekende. 'Is dit uw huis?'

'Jazeker.'

'Hoe is uw naam?'

'Royal. Gina Royal. Agent...'

Hij deed een stap naar achteren en legde zijn hand op de kolf van zijn pistool. 'Zet de motor uit, mevrouw,' zei hij, terwijl hij naar een andere agent wees, die op een drafsje naar hen toe kwam. 'Haal de rechercheur. Nu meteen!'

Gina bevochtigde haar lippen. 'Agent, misschien begreep u het niet...'

'Mevrouw, zet nu de motor uit.' Ditmaal klonk het als een dwingend bevel. Ze schakelde de parkeerstand in en draaide het contactsleuteltje om. De motor sloeg af, en nu kon ze het geroezemoes van de nieuwsgierigen horen die zich op het trottoir aan de overkant verzamelden. 'Hou beide handen aan het stuur. Geen plotselinge bewegingen. Hebt u wapens in de auto?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik heb mijn kinderen bij me!'

Hij haalde zijn hand niet van zijn pistool, en opeens werd ze woedend. *Dit is belachelijk. Ze hebben ons met iemand anders verward. Ik heb niets gedaan!*

'Mevrouw, ik vraag het u nogmaals: hebt u wapens bij u?' Door zijn grimmige toon maakte haar woede plaats voor stille paniek. Een moment lang kwamen er geen woorden uit haar mond.

Uiteindelijk lukte het haar om ‘Nee!’ te zeggen. ‘Ik heb geen wapens. Helemaal niets.’

‘Wat is er aan de hand, mam?’ vroeg Brady op angstige toon. ‘Waarom is die agent zo boos op ons?’

‘Er is niets aan de hand, lieverd. Alles komt goed.’ *Hou je handen aan het stuur, handen aan het stuur...* Ze wilde haar zoon dolgraag knuffelen, maar durfde dat niet. Ze zag dat Brady het valse optimisme in haar stem doorzag. Ze geloofde het zelf niet eens. ‘Blijf rustig zitten, goed? Geen beweging. Blijf allebei stil zitten.’

Lily staarde naar de agent bij de auto. ‘Gaat hij ons doodschieten, mam? Gaat hij schieten?’ Ze hadden natuurlijk allemaal de films gezien, nietwaar, van onschuldigen die doodgeschoten werden, onschuldigen die een verkeerde beweging hadden gemaakt, iets verkeerd hadden gezegd of op het verkeerde moment op de verkeerde plek waren geweest. En ze zag al in alle hevigheid voor zich hoe het zou gebeuren... hoe haar kinderen stierven zonder dat ze er ook maar iets tegen kon ondernemen. Een felle flits, geschreeuw, duisternis.

‘Natuurlijk gaat hij je niet neerschieten! Schat, alsjeblieft niet bewegen!’ Ze draaide haar hoofd naar de politieagent toe en zei: ‘Agent, alsjeblieft, u maakt ze bang. Ik heb geen idee waar dit over gaat!’

Een vrouw met een goudkleurige politiepenning om haar nek liep langs de afzetting, passeerde de agent en bleef bij Gina’s raampje staan. Ze had een vermoeide blik en sombere, donkere ogen en taxeerde de situatie met een snelle blik. ‘Mevrouw Royal? Gina Royal?’

‘Ja, agent.’

‘Bent u de vrouw van Melvin Royal?’ Hij had er een hekel aan om Melvin genoemd te worden. Altijd alleen Mel, maar dit leek niet het geschikte moment om dat tegen die vrouw te zeggen, en daarom knikte Gina alleen maar. ‘Mijn naam is rechercheur

Salazar. Ik ga u vragen om uit te stappen. Zorg dat uw handen zichtbaar blijven.'

'Mijn kinderen...'

'Die kunnen voorlopig blijven zitten. Wij vangen hen op. Stapt u nu uit.'

'Wat is er in godsnaam aan de hand? Dat is óns huis. Dit is absurd. Wij zijn hier de slachtoffers!' Door de angst – voor zichzelf, voor haar kinderen – verloor ze haar kalmte en haar stem had nu een merkwaardige klank, die haar verraste. Ze klonk alsof ze de kluts kwijt was, zoals die sukkels op het nieuws die ze tegelijk verachtte en beklaagde. *Ik zou nooit zo klinken in een crisis.* Hoe vaak had ze dat niet gedacht? Maar nu bleek ze zelf ook zo te zijn. Ze klonk precies zoals zulke slapjanussen. Als een ingesloten mot fladderde de angst in haar borst, en ze leek haar ademhaling niet meer onder controle te kunnen houden. Het was te overweldigend en ging allemaal te snel.

'Een slachtoffer bent u zeker.' De rechercheur opende haar portier. 'Uitstappen.' Dit was geen vriendelijk verzoek meer. De agent die de rechercheur had geroepen stapte opzij, met zijn hand nog altijd op zijn pistool – waarom behandelden ze haar in godsnaam alsof ze een misdadiger was? *Dit is gewoon een vergissing. Het is allemaal een vreselijke, stompzinnige vergissing!* Ze wilde intuïtief haar tas pakken, maar Salazar greep die meteen zelf en gaf die aan de andere agent. 'Handen op de motorkap, mevrouw Royal.'

'Waarom? Ik begrijp niet wat er...'

Rechercheur Salazar gaf haar geen kans om haar zin af te maken. Ze draaide Gina om en duwde haar naar voren tegen de auto aan. Gina wist een val te voorkomen door haar handen op het hete metaal van de motorkap te plaatsen. Het leek wel of ze op een gloeiend fornuis steunde, maar ze durfde haar handen niet terug te trekken. Ze voelde zich duizelig. Dit was een vergissing. Een vreselijke vergissing, en over een minuut of wat

zouden ze zich verontschuldigen en zou ze die twee genadig vergeven dat ze zo onbehouden waren geweest en hen uitnodigen voor een glas ijsthee... misschien had ze nog wat citroenkoekjes over, als Mel de laatste niet had opgegeten; hij was echt dol op citroenkoekjes...

Haar adem stakte toen Salazar haar handen professioneel over lichaamsdelen liet glijden die ze helemaal niet mocht aanraken. Gina probeerde zich te verzetten, maar de rechercheur zette haar met een krachtige ruk weer op haar plek. 'Mevrouw Royal, maakt u het nu niet nog erger! Luister naar me. U bent aangehouden. U hebt het recht om te zwijgen...'

'Wat zegt u nu? Dat is mijn huis! Die auto is mijn huis binnengereden!' Haar zoon en dochter konden met eigen ogen zien hoe ze vernederd werd. Haar burens stonden naar haar te staren. Sommigen hadden hun telefoon gepakt en maakten foto's. Video's. Ze zouden deze afschuwelijke schending van haar rechten online zetten, zodat de hele wereld haar kon bespotten, en dat later zou blijken dat het allemaal een vergissing was, deed er uiteraard niet toe. Als iets op het internet stond, kreeg je het nooit meer weg. Daar waarschuwde ze Lily voortdurend voor.

Salazar bleef doorpraten en vertelde haar over rechten waar ze op dat moment niks van snapte, en Gina verzette zich niet toen de rechercheur haar handen achter haar rug aan elkaar bond. Ze had geen idee wat ze hiertegen kon doen.

De metalen handboeien voelden ijskoud aan op haar vochtige huid, en Gina probeerde een vreemd, hoog gezoem in haar hoofd te negeren. Hoewel het zweet over haar gezicht en hals liep, leek alles buiten haar om te gebeuren. Ver weg. *Dit gebeurt niet echt. Dit kan niet waar zijn. Ik ga Mel bellen. Mel zal dit oplossen en achteraf zullen we erom lachen.* Ze begreep niet hoe ze in hoogstens twee minuten van het normale leven in... zo iets terecht was gekomen.

Brady zette een keel op en probeerde de auto uit te komen,

maar de politieman hield hem binnen. Lily leek te verbluft en bang om zich te verroeren. Gina keek hen aan en zei met een verrassend kalme stem: ‘Brady, Lily, het is niks, wees alsjeblieft niet bang. Alles komt goed. Doe gewoon wat ze je vertellen. Met mij is alles goed. Dit is simpelweg een vergissing, snap je? Het komt allemaal goed.’ Salazar omklemde haar bovenarm zo stevig dat het pijn deed, en Gina draaide haar hoofd naar de rechercheur toe. ‘Alstublieft. Alstublieft, ik weet niet wat ik volgens u heb gedaan, maar ik heb het níét gedaan! En zorg alstublieft dat mijn kinderen niets overkomt!’

‘Komt voor elkaar,’ zei Salazar onverwacht vriendelijk. ‘Maar je moet nu met me meegaan, Gina.’

‘Is het... denkt u dat ik met die auto ons eigen huis ben binnengereden? Echt niet! Ik ben niet dronken, als u dat soms denkt...’ Ze zweeg, omdat ze bij de ambulance een man op een stretcher zag zitten die zuurstof toegediend kreeg. De verpleger behandelde hem voor een hoofdwond, terwijl een politieman vlak bij hen de wacht hield. ‘Is dat hem? Is dat de chauffeur? Is hij dronken?’

‘Ja,’ zei Salazar. ‘Beslist een ongeluk, als je dronken achter het stuur zitten tenminste een ongeluk noemt. Hij was al vroeg aan het borrelen geslagen, had een verkeerde afslag genomen – hij zei dat hij probeerde de autoweg weer op te komen – en ging te snel door de bocht. Uiteindelijk belandde hij met zijn voorkant in uw garage.’

‘Maar...’ Gina begreep er nu niets meer van. Ze was het spoor volledig bijster. ‘Maar als jullie hém hebben, waarom houden jullie...’

‘Komt u ooit in uw garage, mevrouw Royal?’

‘Ik... Nee, mijn man heeft er een hobbyruimte van gemaakt. We hebben kasten voor de deur vanuit de keuken gezet; hij gaat via een zijdeur naar binnen.’

‘Dus de deur aan de achterkant gaat niet omhoog? U parkeert er niet meer in?’

‘Nee, hij heeft de motor weggehaald, je moet door de zijdeur naar binnen. We hebben een carport, dus ik hoef niet... Maar wat heeft dit allemaal te betekenen? Wat is er aan de hand?’

Salazar keek haar aan. Haar blik drukte nu geen woede meer uit, maar leek bijna medelijdend. Bijna. ‘Ik zal u iets laten zien, en dat moet u aan mij uitleggen, goed?’

Ze liep met Gina langs de afzetting het trottoir op, waar zwarte bandensporen in modderige geulen in het gazon overgingen, helemaal tot aan de plek waar de achterkant van de SUV in een berg rode bakstenen en brokken gipsplaat naar buiten stak. Blijkbaar had hier een geperforeerd bord met Melvins gereedschap gehangen. Toen ze een kromme zaag in het gipsplaatgruis zag liggen, kon ze een moment lang alleen maar denken: hij zal wel van streek zijn; ik weet niet hoe ik hem hiervan op de hoogte moet brengen. Mel was echt reuzetrots op zijn hobbyruimte. Die was echt zijn eigen domein.

Opeens zei Salazar: ‘Dit moet u me uitleggen.’

Ze wees met haar hand.

Gina keek langs de motorkap van de SUV en zag midden in de garage de levensgrote naakte pop aan een lierhaak hangen. Een moment lang moest ze bizar genoeg bijna lachen om de volstreekte absurditeit ervan. De pop hing aan een snoer rond de nek, met loshangende armen en benen, niet eens in de juiste proporties voor een pop, als een verwrongen voorwerp, waar vreemd genoeg elke kleur aan ontbrak... En waarom zou iemand zo’n afschuwelijk donkerpaars poppengezicht maken, met een deels afgestroopte huid, met rode, uitpuilende ogen en een tong die tussen de gezwollen lippen uit de mond hing?

Op dat moment drong het afschuwelijke besef tot haar door.

Het is geen pop.

En hoewel ze dat zeker niet van plan was geweest, begon ze onbedaarlijk te gillen.